

(k jubileu paní Marty Kubišové) Milá paní Marto,

v sedmdesátých letech minulého století jsem chodil školit právní minimum do budovy v ulici V Jámě 12 v Praze 1, kde tehdy sídlila organizace (firma se nesmělo říkat) s podivným názvem Výstavba hlavního města Prahy, výstavba sídlišť. Věděl jsem, že tady pracujete u psacího stroje a hrozně rád jsem si představoval, že Vás potkám, ale nikdy se to nestalo. Znal jsem Vás samozřejmě dávno předtím. Na jediném programu Československé televize navzdory straně a vládě běžela v „šedesátkách“ minulého století řada báječných pořadů, vyrobených chytrými a schopnými lidmi.

Jedním z těchto pořadů byl i hudební pořad s názvem Vysílá studio A. Ten večer pořad uváděl pan dirigent pan Vobruba a mezi novými talenty představil i Vás, krásnou štíhlou černovlásku s hlasem jako řemen. Měla jste za sebou finále soutěže Hledáme nové talenty, angažmá v plzeňském Divadle Alfa, kde s Vámi byl i vynikající skladatel Bohuslav „Boban“ Ondráček. Už nevím, co jste zpívala tehdy, možná převzatou Loudá se půlměsíc, ale za rok jste byla angažována do pražského Rokoka, tehdy nabitého hvězdami. Viděl jsem Vás v roce 1968 v inscenaci Filozofská historie s hudbou Zdeňka Petra. Spolu s mladičkou Helenou Vondráčkovou, kterou všichni kluci milovali, a skákajícím Václavem Neckářem, který hrál studenta Špínu, jste mi připravila krásný večer patnáctiletého puberťáka. V téhle trojici, která si říkala od 1. listopadu, jak bylo tehdy zvykem, Golden Kids, jste dobývala obrazovky a jeviště a byla jste velikou hvězdou. Krom slávy na jevištích jste sbírala Bratislavské lyry a na Vaši šansonovou Lampu a Cestu z roku 1968 nikdy nezapomenu. Má generace milovala televizní seriál Píseň pro Rudolfa III, v němž dvojici šestnáctiletých přesvědčivě hráli Iva Janžurová a Jiří Hrzán. S Ivou Janžurovou jste tehdy políbila před budovou ÚV KSČ Alexandra Dubčeka. Součástí seriálu se stala i Vámi zpívaná píseň o tom, jak vláda věcí se k lidu navrátí, skladatele Jindřicha Brabce a textaře Petra Rady. Až mnohem později jsem se dozvěděl, že chvění Vašeho hlasu způsobil průjezd hlídkami sovětských okupantů do nahrávacího studia, kdy celá posádka auta mohla patřit k řadě obětí srpnové okupace. Měla jste slávu i v pařížské Olympii, natáčela jste filmy režírované Vaším prvním manželem Janem Němcem, kdy film Proudý jsem viděl až po dvaceti letech od jeho vzniku. Vaše nádherná LP deska Songy a balady se stala po roce 1968 vzácným nedostatkovým zbožím. V roce 1969 jste naposledy vyhrála Bratislavskou lyru s písní Tajga blues od Bobana Ondráčka a kruh kolem Vás se začal stahovat. Přišla hnusná provokace s fotografiemi, které měly ukázat Vaši „pravou“ tvář před národem, nový generální tajemník hovořil o „šantánových“ zpěvačkách a Zlatého slavíka jste si nesměla převzít a poté byl udělen jen tomu, kdo mohl vydávat desky a to jste dávno nesměla. Přesto jste žila v

Dopis pro paní Martu

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 30 Říjen 2012 19:33

našich srdcích, když Vaše jméno znělo jen na „štvavých vysílačích“ v souvislosti s Vaší činností v Chartě 77. Byla jste jedinou z populární hudební scény, která jste Chartu podepsala, a za to si Vás nikdy nepřestanu vážit. Vaše kolegyně sklízely úspěch a honoráře a Vy jste pracovala a žila se svou vymodlenou dcerou Kateřinou. V listopadu 1989 Vás poslouchalo celé Václavské náměstí a Vaše Modlitba pro Martu zněla hlasem, který neměl dvacet let šanci zaznít veřejně. Život šel dál a Vy jste mezi námi, bez plastických operací, berliček skandálů nahrazujících chudobu ducha a zpíváte. 1. listopadu tomu bylo 70 let, co jste poprvé otevřela oči. Paní Marto, mějte je ještě dlouho otevřené, jsou krásné a čisté.